

I

Ezt a Manót

Ezt a combos lábán esetlenül ügetőt

Ted Hughes 3

Ezt a fura hosszúfűlű Manót

Ezt az országúton szalomezőt

A MEZEI NYÚL

Meg ne előzd, eszedbe se jusson kikerülni,
Megy, mint a bolond, mint az ökörvizelés,
Nem tudja egyenesen hajtani rozoga gokartját
Nagy, kilazult kerekei rozsdásak, és nyolcas van bennük,
Majdnem kiesnek alóla

A fejében is kilazultak, lötyögnek a csavarok,
És a szeme is ki akar esni

II

A Mezei Nyúl nagyon törékeny dolog.

Az élet egy mezei nyúlban üveg pohár, sárgakeretes

Zúzmarahasán a felirat: „Vigyázat, törékeny!”

A Mezei Nyúl csontja könnyű üveg. És a nyúl képe –

Ki emelte pofácskáját az Úr elé?

Orrcimpáinak és ajkainak frissen pattant bimbóját,

Hogy a legfinomabb vonásokkal rajzolja meg, a legutolsó szempilla

Érintése is selymes, mint a molylepke pihéje,

És az a leheletnyi félelem

Ami az őrült szépség-lángot

Fixálta pillantásában

Mintha retinája

Hold lenne, örökké teli.

Ki ez itt, az éjféli A 30-ason,

Ez a Druída lélek,

Ez az éjszakai ámokfutó, ez a váratlan kobold-göröngy,

Ami az autó alvázának ütődik

Aztán emberi fájdalommal sikkít
És csecsemővé vedlik át az úton
Amihez hozzáérni is alig mersz?

- 4 Vagy kiugrik, mint egy megnyúlt denevér apró fényszórókkal,
A sötétből egyenesen
A vezető idegeibe
Disszonáns visítással,
Mintha az autó egy repülő hárfát csapott volna el

És a sofőr idegei is úgy csapkodnak jajongva
Mint egy széztűzött hárfá.

III

Gyanakodva lépked,
Mintha lépre akarnák csalni, félve,
Egyre közelebb.
Mint egy nagy, feldöntött tojás – titokzatos!

Aztán kinyújtózik, magasra, a hátsó lábain,
A levegőbe hajol,
Feszesen - mint szélre váró vitorlás –

De mit lát a vadász? Egy tündért?
Egy álom-szörnyet?
A kukoricatábla kenguruját?

A világ legbájosabb pofácskája figyel,
Feketevégű fülével meghallja a szirmát
Bontogató kökényt,
Feketevégű szőrszálaival meghallja a kancák farkát fésülő
Másnap szület,
Hópehellyel kitömött pocakja az első lélegzetvételé,
Narancssárga grabanca róka-álmoktól vörös –

Boszorkány-szűz
Bizsergő vértől nehéz – megdöbbenő
Mennyi vér fér el testében!
A Mezei Nyúl holdfényt remegtető vértócsa

Bűbáj rángatja, aranyszegélyes szeme kába –

Olyan bizonytalanul halad, olyan
Finom mozdulatokkal egyensúlyozza magát,
Mintha szeme csordultig lenne –

5

IV

Én láttam őt,
A nyurga és karcsú mezei nyulat hosszú, vékony lábaival,
És hosszúkás, horpadásos combjával,
Masniszerű füleivel
Ahogy flamenkózva
Robogott a holdfényben, a hegy üstdobján
Sarkaival verte a port.

És láttam őt, ahogy merev tagokkal bicegett
Ugrabugrák Istene,
Hajnaltól lepetten, röghöz kötötten, rászáradó
Sártól foltosan,
Fájdalmasan ringott a barázdák fölött

Ugró-Lábaival, Erőgép-Combjával,
Mik túl erősek a közönséges járáshoz,
Olyan erősek,
Hogy már szinte terhére vannak, gondot jelentenek,
Sajgó nehézséget,
Amikor sétálni próbálna, vagy szusszana egyet,
Szinte fáj őket lépésre emelni
Mintha egy autó hideg motorját akarnád beindítani kézi csörlővel –

Amíg sokk nem éri, meg nem rémül, egy fülébe
Kapó csattanástól. Kinyíló sütdajtó
Csattanása, dupla csöből, ugatás

Csap ki a hagyma közül –
és felugrik

Sarkai
Keményen, mint a sarokvasak, rúgnak borsot-savat
A vadászkutya szemébe –
és rúgják és rúgják

A forgó, fehérrépa-világot
A kutya torkába –

ahogy elszelel

6 A vézna galagonyabokrok és a még véznább vadszedrek között
A holnapba.

(Fordította: Acsai Roland)

